

En pojkes beslut

Den bästa hämnden är förlåtelse.

Det brukade mormor säga till honom. Och mormor ville det bästa för honom, därför ska han tro på det.

Men...Plötsligt reste han sig upp från bänken och ansiktet var rodnat. Svårt att säga om det var på grund av ilskan eller skammen.

Men det handlade inte om hämnden utan *överlevnaden*. Han började sparka på de små stenarna på marken.

Mormor var vettig och han borde ha frågat henne om vad man skulle göra för att stå ut med *det*. Men det hann han inte att fråga henne, och nu kan han inte få råd av henne längre.

Innan vätskan formades i ögonen så tittade han upp på den stjärnlösa himlen. Han gjorde det varje gång när han tänkte på mormor, eftersom då kunde vätskan rinna tillbaka.

När han började gå ner i varv så satte han sig ner igen på bänken. Det var då hans lärares ansikte dök upp i minnet. Hennes stora ögon glodde på hans, som om hennes blickar kunde punktera honom och riva honom till små strimlor.

Vinden slog till.

Han tvingades att hålla hårt om sig själv och hans huvud sjönk ner i sin famn.

”De bara *leker* med dig, det vet du väl, eller hur?”

Han tittade bort från hennes blickar och smånickade.

Hon tog ut en godisbit från lådan och lade den i den andra handflatan. ”Som en stor pojke ska man kunna sköta tuffa saker själv”, sedan pressade hon fram det obegripliga leendet igen och förde fram handen framför hans näsa, ”Då föreslår jag att vi håller det här mellan oss, vad säger du?”

Han höll sitt huvud ännu hårdare gentemot bröstkorgen och yttrade inte ett enda ord.

Efter en hel minut började hon förlora sitt tålamod. Leendet har dött ut.

”Du vill väl inte oroa din mamma för ingenting, eller?”

Han stelnade till en stund, sedan skakade han försiktigt på huvudet.

Det obegripliga leende återkom igen:” Kan jag då tolka det som att du vill hålla det här mellan oss, min lilla vän?”

Han nickade.

”Var bra, då!” hon skrattade till,” En lyhörd pojke har du alltid varit, min lilla vän!”

Sedan gav hon godiset till honom och klappade på hans axlar.

Han tog en handfull av godiset från fickan och vissa av dem var lite kladdiga.

En, två, tre, fyra, fem.

Det fanns totalt fem stycken godisbitar med olika färger i hans lilla hand.

Det blåste ännu mer, och det kändes nästan som att vinden piskade på kinden.

Han såg dem igen i korridoren. De två i de svarta gymkläderna.

”Hej, du! Vänd dig om!”

Han fortsatte gående. Sedan kände han en smärta på axeln.

”Såg du inte oss eller?”

De två omringade honom.

Det enda han såg var deras skuggor, som uppslukade hans egen skugga.

Han slängde godisbitarna. Med sin största kraft. En efter en.

Sedan märkte han att det fanns en sjö inte långt ifrån. Han var för fokuserad på sina tankar att han inte hade märkte den tidigare.

Sjön.

Den var som en oas i det kvävande mörkret. Han kan inte hjälpa att tänka på att rusa ner i den, för att få det eviga lugnet.

Ett löv föll ner från trädet bredvid bänken. Detta gjorde att han vaknade upp från sina tankar.

Han plockade upp lövet. Det var visset.

Han vet att det var fel av honom att ens tänka på det. Men han var bara för trött. För trött att stå ut med *det* längre. Dessutom så saknade han mormor.

Egentligen så borde han prata med mamma om *det*, men mamma har mycket att vara orolig över. Han tänkte bara att inte lägga sten på börda.

Han tittade upp igen på himlen. Det började bli ljusare.

Gryningen skulle komma snart.

Nej, han orkade inte. Inte en dag till. Och han vet att det aldrig kommer att ta slut om han inte slog tillbaka tillräckligt hårt. Men han var inte så stark och välbyggd som dem, därför var han alltid den förlorade parten.

Han stod upp, marscherade mot sjön med ljus från gryningen.